

U modelu se staccatem dbáme zejména na

- rychlý pohyb špičky jazyka zpět na patro při zkracování tónů
 - viz MS1, strana 55; MS2, strana 44
- stabilitu dechu a zvukovou vyrovnanost
 - foukáme „dopředu“
 - při zkrácení tónu nezastavujeme ani nevyvrážíme dech
 - nejosvědčenější pomůckou je dobře známé hraní na jedné noze
- rytmickou přesnost.

Ve druhé repetici se objevuje podobné sekvenční střídání napětí a uvolnění jako v předchozí Sicilianě:

napětí uvolnění napětí uvolnění
 C7 F D7 G

Siciliana (*siciliano, sicilienne*) je označení používané od 17. století pro pomalé věty instrumentálních i vokálních vícedílných skladeb. Typický je pro ni zápis v šesti- nebo dvanáctiosminovém taktu, tečkovaný rytmus a charakter mírného tance považovaného někdy za klidnější variantu *gigue*. Forma *siciliana* se často vyskytuje ve spojitosti s pastorálními tématy.

Sonáta (it. *sonare* = znít) je termín, který se používá od počátku 17. století pro označení instrumentálních skladeb. V období vrcholného baroka obvykle sestávala z několika samostatných vět, přičemž nejčastější jsou sonáty pro jeden či dva melodické nástroje (např. housle nebo flétny) a basso continuo (B. C.) prováděné obvykle melodickým a akordickým nástrojem (např. violoncellem a cembalem). Rozlišujeme dva základní druhy barokních sonát: **sonata da camera** (komorní sonáta) mívá nejčastěji pět vět, z nichž většinu tvoří tance, **sonata da chiesa** (chrámová sonáta) bývá čtyřvětá a obsahuje často závažnější formy, zejména fugy. V řadě případů je však obtížné jednoznačně přiřadit konkrétní sonátu k některému z uvedených typů.

Gigue (*giga, jig, jigg*) je taneční forma, která se vyvinula z lidového tance známého již od 15. století, přičemž anglické slovo *jig* je zřejmě odvozeno od francouzského *giguer* (poskakovat). Z britských ostrovů se tanec rozšířil do Francie, během 17. století se s ním setkáváme též v Německu a v Itálii. Ve skladbách barokních autorů se objevují dva základní druhy – rychlejší italská *giga* bývá obvykle rytmicky vystavěna na rovných osminkách členěných do skupinek po třech, pro francouzskou *gigue* je typické mírnější tempo a tečkovaný rytmus. *Gigue* patří mezi čtyři základní tance barokní suity (*allemande – courante – sarabande – gigue*), její charakter dobové prameny obvykle popisují jako veselý, živý či mírně bláznivý.

Aria (*air, árie*) je termín označující nejčastěji lyrickou vokální skladbu, která bývá většinou součástí většího celku, jako je opera nebo oratorium. V souvislosti s barokní instrumentální hudbou se výraz obvykle používá pro skladby zkomponované ve vokálním stylu, často taneční nebo vhodné jako základ pro variace. Italští autoři přelomu 17. a 18. století však toto slovo užívali ve významu „styl“ či „forma“, takže se můžeme setkat s instrumentální větou označenou jako *aria de corrente* (skladba ve stylu corrente) nebo *aria di giga* (skladba ve formě gigy).

Antonio Vivaldi (1678–1741) přispěl do flétnového repertoáru zejména náročnými koncerty. Sonáta RV 52, z níž pocházejí dvě věty v ŽS, je jediným autorovým dílem pro zobcovou flétnu a basso continuo, jehož autenticita nebývá zpochybňována. V původní tónině F dur je určena altovému nástroji. Jako další skladby vhodné pro žáky úrovně Flautoškoly 3 mohou posloužit úpravy vybraných částí Vivaldiho instrumentálních či vokálních děl. Mírně náročnější repertoár představují některé věty ze sbírky *Il pastor fido*, která vyšla v roce 1737 pod skladatelovým jménem jako jeho op. 13. Později však bylo prokázáno, že se jedná o podvrh, neboť sonáty s využitím Vivaldiho melodií zkomponoval francouzský skladatel Nicolas Chédeville.